

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.933 van 27 april 2000
in de zaak A. 85.759/VII-18.992.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat V. LURQUIN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Afghaanse nationaliteit, op 27 juli 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekers op 31 mei 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 14 september 1999 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN der HAERT die, loco Advocaat V. LURQUIN verschijnt voor verzoekers, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX, van Afghaanse nationaliteit, komen in België binnen op 20 september 1998 en verklaren zich op 21 september 1998 vluchteling (adm. doss., stukken 1 en 2).

1.2. Op 22 maart 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van elk van de echtgenoten een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stukken 3 en 4).

1.3. Op 28 mei 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide echtgenoten een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 1999 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De motivering van de beslissing ten aanzien van XXX luidt (adm. doss., stuk 5) :

"Betrokkene werd verhoord op 28 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Pashtou en Dari machtig is.

Betrokkene, van Afghaanse nationaliteit, beweert afkomstig te zijn van Darounta in de provincie Nangarhar. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene in 1996, na de verovering van Jellalabad door de Taliban (huidige machthebbers), samen met meerdere dorpsverantwoordelijken enkele bijeenkomsten hebben georganiseerd. Daarbij zou zijn besloten het regime van de Taliban niet te steunen. De Taliban zouden van deze vergaderingen op de hoogte zijn geraakt en twee maanden later drie van de aanwezigen hebben gedood. Na deze dramatische gebeurtenissen zouden de Taliban tot drie maal toe bij betrokkene thuis zijn geweest. Betrokkene zou steeds afwezig zijn geweest; zijn echtgenote zou evenwel met rust zijn gelaten. Betrokkene zou zich niet meer veilig hebben gevoeld en in september 1998 hebben besloten het land te verlaten om via Pakistan en Dhubai naar Europa te vluchten.

Tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. In tegenstelling tot betrokkenes verklaringen als zou hij tot driemaal toe zijn gezocht door de Taliban, maakte hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag van algemene problemen met de Taliban zonder daarbij concrete, persoonlijke incidenten of gebeurtenissen aan te halen. Over de aanleiding voor

zijn moeilijkheden met de Taliban (nl. meerdere dorpsvergaderingen) repte hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord.

Wat anderzijds de bezoeken van de Taliban betreffen, zijn betrokkene's verklaringen niet gelijklopend met deze van zijn echtgenote XXX. Terwijl zijn echtgenote beweerde dat de Taliban steeds langskwamen met drie of vier personen, verklaarde betrokkene dat ze met minstens vijf waren. In hetzelfde verband situeerde betrokkene het eerste bezoek van de Taliban ergens in 1996; zijn echtgenote één jaar voor hun vertrek (dus najaar 1997). Volgens betrokkene's versie van de feiten zou zijn echtgenote steeds alleen zijn geweest toen de Taliban langskwamen (hijzelf zou immers afwezig zijn geweest wegens beroepsactiviteiten). Zijzelf stelde dan weer dat haar schoonvader steeds bij haar was (haar echtgenoot zou zijn ondergedoken). Het is dan ook opvallend dat betrokkene eerder verklaarde dat zijn vader reeds vele jaren overleden is. Met betrekking tot de moordpartij aangericht door de Taliban kort na de eerste dorpsvergadering, zouden er volgens betrokkene drie dorpsgenoten zijn gedood terwijl zijn echtgenote verklaarde dat er 'slechts' twee doden vielen.

Vervolgens moet aangestipt dat ook betreffende de identiteit en gevolgde reisroute, betrokkene's relaas niet eenduidig is.

Zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal in 1958 te zijn geboren terwijl het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat betrokkene in 1953 werd geboren. Betrokkene kon voor deze toch wel ernstige tegenstrijdigheid géén verklaring geven. Evenmin kon betrokkene enig identiteitsdocument aanbrengen die zijn verklaringen hieromtrent zou kunnen staven. Meer zelfs, betrokkene beweerde zijn 'tadhkira' (Afghaanse identiteitskaart) in zijn huis te Darounta te hebben achtergelaten. Zijn echtgenote beweerde dan weer dat hun 'tadhkira's' werden afgenomen door de passeur voor hun vertrek uit Afghanistan.

Wat tenslotte de tussenstop in Peshawar betreft, stelde betrokkene de ene keer (Dienst Vreemdelingenzaken) er vier dagen te hebben verbleven; de andere keer (dringend beroep) er één week tot tien dagen te hebben verbleven.

Bovengaande tegenstrijdigheden zijn zodanig flagrant dat ze niet alleen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door betrokkene beweerde moeilijkheden met de Taliban alsook de door hem opgegeven identiteit ernstig in vraag stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied

te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 maart 1999.

'De Commissaris-generaal meent evenwel dat het in de huidige omstandigheden aanbeveling verdient betrokkene, gezien de toestand in diens land van oorsprong, niet naar dat land terug te leiden.'".

1.6. De motivering van de beslissing ten aanzien van XXX luidt (adm. doss., stuk 6) :

"Betrokkene werd verhoord op 28 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Pashtou en Dari machtig is.

Betrokkene, van Afghaanse nationaliteit, beweert afkomstig te zijn van Darounta (Nangarhar).

Volgens haar verklaringen steunt betrokkene haar asielaanvraag op de door haar echtgenoot, XXX, aangehaalde vluchtmotieven.

Daar in hoofde van deze laatste een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan ten aanzien van betrokkene evenmin worden gesteld dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 maart 1999.

'De Commissaris-generaal meent evenwel dat het in de huidige omstandigheden aanbeveling verdient betrokkene, gezien de toestand in diens land van oorsprong, niet naar dat land terug te leiden.'".

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van

onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekers een enig middel aanvoeren dat is :

"Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht zoals onder meer bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en schending van het artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie.

Volgens de tweede (eerste) tegenpartij zouden tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnen en zou daarom de aanvraag van verzoekers 'bedrieg(e)lijk' zijn.

Welnu, in de aangevochten beslissing wordt nergens duidelijk gemaakt waarom geoordeeld wordt dat verzoekers de Belgische Staat zouden hebben willen bedriegen. In tegendeel zelfs, de tweede (eerste) tegenpartij oordeelt terecht dat de toestand in hun land van herkomst van die aard is dat het niet verantwoord is om verzoekers terug te leiden naar dit land. Dit betekent dus dat verzoekers wel degelijk (uit) hun land gevlucht zijn uit vrees voor vervolging zoals bepaalt in de Vluchtelingenconventie en dat de beslissing van onontvankelijkheid het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie schendt.

Een asielaanvraag kan trouwens slechts 'bedrieg(e)lijk' verklaard worden indien de aanvrager ofwel bedrog heeft gepleegd, ofwel valse documenten gebruikt heeft ofwel verklaringen heeft afgelegd die

manifest tegenstrijdig zijn met de werkelijkheid. (Zie Van Heule, 'Vluchtelingen', Mys en Breesch, 1998, p. 193)

Om een asielaanvraag echter op grond van 'tegenstrijdigheden tussen opeenvolgende relazen en tussen relazen van verschillende personen' bedrieg(e)lijk te verklaren, moeten deze tegenstrijdigheden van die aard zijn dat het geheel (van) het relaas ondermijnen en duidelijk het gevolg zijn van een intentie om te bedriegen.

De aangehaalde tegenstrijdigheden zijn hier nochtans, zoals hieronder zal worden uitgelegd, gedeeltelijk uit te leggen door (een) mankend lopende vertalingen en ernstige misverstanden in de vertaling van de verklaringen van verzoekers. Verzoekers konden zich er, op het moment van het verhoor, spijtig genoeg niet gewaar van maken en het is maar in de beslissing dat ze gemerkt hebben dat verschillende elementen verkeerd vertaald of geïnterpreteerd werden en dat hun verklaringen daardoor vervormd werden.

Indien de persoon die het verhoor aflegde op het moment zelf de tegenstrijdigheden had kunnen aanhalen, hadden verzoekers tenminste de misverstanden kunnen heruitleggen en recht zetten.

Die tegenstrijdigheden betreffen bovendien enkel minder essentiële elementen van de asielaanvraag.

Er moet vervolgens ook rekening gehouden worden met het feit dat beide verzoekers geen studies hebben gedaan en enkel een beetje kunnen lezen maar niet schrijven. Dit verklaart heel waarschijnlijk een groot deel van de zagezegde tegenstrijdigheden.

Verklaringen van analfabete mensen bevatten immers vaak onduidelijkheden en onpreciesheden die moeilijk te verklaren of te begrijpen zijn voor een westerse geest maar die nochtans moeten leiden tot het relativ(is)eren van zagezegde tegenstrijdigheden.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat het normaal is dat er tegenstrijdigheden voorkomen tussen verklaringen van twee verschillende personen over eenzelfde gebeurtenis daar eenieder op een eigen manier de gebeurtenissen beleeft.

Door geen rekening te houden met deze omstandigheden kon de verwerende partij, zonder de schending van de motiveringsplicht, niet stellen dat 'de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnd wordt' en dat hun aanvraag 'bedrieg(e)lijk' zou zijn..

(De) Tegenpartij schendt trouwens haar motiveringsplicht wanneer ze een aanvraag niet ontvankelijk verklaar(t) op grond van verschillen in opeenvolgende relazen die in het stadium van het onderzoek betreffende de ontvankelijkheid niet als dermate flagrant kunnen worden beschouwd dat ze de geloofwaardigheid van het volledige relaas ondermijnen (zie RvS., nr. 59.752 van 21 mei 1996).

Eerste onderdeel

Het eerste argument aangehaald door de tweede tegenpartij is het feit dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'slechts gewag maakten van de algemene problemen met de Taliban zonder daarbij concrete en persoonlijke incidenten of gebeurtenissen aan te halen'.

Verzoeker heeft nochtans zowel tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij de tweede tegenpartij duidelijk gemaakt dat hij persoonlijk werd vervolgd door de Taliban. Dit is het essentiële van zijn vluchtmotief. Indien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken minder expliciet en gedetailleerd was, is dit het gevolg van de manier waarop de verhoren verlopen en het feit dat verzoekers waarschijnlijk niet verstaan hadden op welke manier ze hun relaas naar voren moesten brengen.

Verzoeker verklaart bovendien niet dat hij geen concrete of specifieke problemen heeft meegemaakt maar dat hij geen 'data of plaatsen van voorvallen kan geven dat we slachtoffer werden van acties van de Taliban'. Verzoeker verklaart dus wel dat hij slachtoffer was van acties van de Taliban.

Er moet bovendien opgemerkt worden dat het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurde met driedubbele vertaling 'Pushtou - Dari / Frans / Engels / Nederlands', wat de communicatie extreem moeilijk maakt en de kans op misverstanden vergroot.

Er valt hier bijgevolg, in tegenstelling tot wat de tweede tegenpartij in haar motivatie beweert, geen enkel(e) tegenstrijdigheid op te merken.

Tweede onderdeel

De aangevochten beslissing haalt vervolgens aan dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen wat verzoeker en verzoekster verklaarden omtrent de bezoeken van de Taliban bij hen thuis.

Deze tegenstrijdigheden zijn nochtans sterk te relativiseren en zijn zeker voor een groot deel uit te leggen door een foutief lopende vertaling en betreffen bovendien detailpunten en modaliteiten.

Over het essentiële van hun vluchtrelaas bleven beide verzoekers coherent en beiden toonden op onaantastbare wijze aan dat ze Afghanistan gevlucht zijn omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

- De Commissaris-generaal beweert in de aangevochten beslissing dat verzoekers verschillende verklaringen deden omtrent het aantal personen die bij hen thuis langskwamen.

Welnu, er dient te worden o(p)gemerkt dat verzoeker niet thuis was wanneer de Taliban langskwamen. Hij wist dus in feite niet hoeveel personen hem kwamen opzoeken. Daar tijdens het verhoor, de tolk absoluut een aantal wilde, heeft verzoeker gezegd dat er 'ongeveer' vijf personen

waren. Hij had nochtans eerst verklaart dat hij het niet wist.

Het feit dat hij zich dan misschien vergist heeft, moet dan ook gerelativeerd worden en kan geen tegenstrijdigheid zijn die van die aard is dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers aanvraag in het gedrang zou brengen.

- De Commissaris-generaal haalt vervolgens het feit aan dat verzoekster zou gezegd hebben dat ze steeds met haar schoonvader was en dat verzoeker zou gezegd hebben dat zijn echtgenote alleen was wanneer de Taliban hem kwamen zoeken.

Welnu, er dient weerom opgemerkt te worden dat verzoeker niet aanwezig was en dat zijn verklaringen moeten gerelativ(is)eerd worden. Wanneer hij zegt dat zijn vrouw 'alleen was met de kinderen', bedoeld hij waarschijnlijk dat hij er zelf niet bij was. Hij heeft nooit expliciet gezegd dat er geen ander familielid aanwezig was. Zijn verklaring werd waarschijnlijk verkeerd vertaald.

Het is trouwens weinig waarschijnlijk dat verzoeker zelf met de Taliban zou gesproken hebben daar vrouwen in Afghanistan zich niet aan vreemdelingen bloot stellen.

Het is uitermate betreurenswaardig dat de persoon die het verhoor afgenomen heeft niet gevraagd heeft aan verzoekers om explicieter te zijn over deze gebeurtenis.

- In de aangevochten beslissing is daarna sprake van het feit dat verzoeker zou beweerd hebben dat hij afwezig was wegens beroepsactiviteiten terwijl zijn echtgenote zou verklaard hebben dat hij zou zijn ondergedoken.

Deze verklaringen zijn weerom niet tegenstrijdig.

Inderdaad het feit dat verzoeker niet meer thuis was maar wel ondergedoken bij een vriend zoals verzoekster verklaarde neemt niet weg dat verzoeker misschien nog beroepsactiviteiten had.

Indien de tweede (eerste) tegenpartij meer uitleg wenste over dit element, had ze tenminste tijdens het verhoor aan verzoekers moeten vragen wat er precies gebeurde.

Maar in de aangevochten beslissing kan niet achteraf verweten worden aan verzoekers dat ze onduidelijk waren terwijl hen tijdens het verhoor zelf bijna geen vragen werden gesteld.

- Tenslotte haalt de tweede tegenpartij een 'zogezegde tegenstrijdigheid' aan omdat verzoeker zou verklaard hebben dat er drie dorpsgenoten gedood werden terwijl verzoekster verklaarde dat er 'slechts' twee waren.

Welnu, dit is maar een schijnbare tegenstrijdigheid. Er gebeurden in feite verschillende moorden en verzoeker verklaarde niet dat er drie mensen werden gedood maar wel dat er 'enkele van degene die op de vergadering aanwezig

waren' gedood werden, waarna hij 'onder andere' drie namen geeft (zie P. 5 van de nota's).

Verzoekster was maar op de hoogte van twee moorden daar er slechts twee in het dorp gebeurden.

Men kan dus geenszins spreken van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote.

Bovendien is het aantal doden een detail ten opzichte van het feit dat er tengevolge van de vergadering waaraan ook verzoeker deelnam, verschillende personen werden gedood en dat (de) verzoekers vrees voor zijn leven bijgevolg gegrond is.

De aangehaalde tegenstrijdigheden omtrent het vluchtrelaas van verzoekers betreffen dus niet de essentie van hun vluchtmotieven. Ze bleven beide coherent over het feit dat ze (uit) Afghanistan hebben moeten vluchten omdat verzoeker bedreigd en vervolgd werd ten gevolge van vergaderingen die plaats hadden in het dorp waarbij verzoeker en andere besloten om niet mee te werken met de Taliban en de Taliban op de hoogte waren van deze beslissing. Hun vrees is gegrond daar andere deelnemers vermoord werden.

Derde onderdeel

De tweede (eerste) tegenpartij beweert vervolgens dat verzoekers verklaringen omtrent hun identiteit en de reisroute niet eenduidig zouden zijn.

- De eerste aangehaalde tegenstrijdigheid betreft de geboortedatum van verzoeker.

Welnu, verzoeker is geboren in 1958. Hij heeft dit telkens zo verklaard. Blijkbaar werd er een vergissing gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker had deze vergissing gemerkt bij het krijgen van zijn voorlopige verblijfsdocumenten en heeft het onmiddellijk zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij de gemeente gemeld. Daar werd hem gezegd dat het niet erg was en dat het niet nodig was om het te verbeteren. Die vergissing is dus niet aan verzoeker te wijten en kan hem niet verweten worden.

- De Commissaris-generaal beweert vervolgens dat verzoeker zou verklaard hebben dat hun 'tadhkira's' thuis werden achtergelaten, terwijl verzoekster beweerde dat ze werden afgenomen door de passeur voor hun vertrek.

Welnu, in werkelijkheid, zijn hun originele documenten, waaronder hun 'tadhkira' thuis gebleven. De passeur had voor hen vals(e) documenten laten maken. Wanneer verzoekster dan verklaart dat ze haar documenten heeft afgegeven aan de passeur, bedoelt ze natuurlijk de valse documenten. Deze vergissing is blijkbaar het gevolg van een misverstand of een foutieve vertaling, maar brengt geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers in het gedrang.

- Tenslotte haalt de tweede (eerste) tegenpartij in de aangevochten beslissing aan dat verzoeker

éénmaal zou verklaard hebben dat de tussenstop in Peshawar 4 dagen duurde en een andere keer gesproken zou hebben van een week of 10 dagen.

Welnu, verzoekers weten in realiteit niet meer exact hoeveel dagen ze in Peshawar gebleven zijn. Aangespoord om een aantal te geven tijdens zijn verhoren, heeft verzoeker een approximatief aantal gegeven. Hij heeft zich waarschijnlijk vergist, maar deze vergissing is hooguit begrijpelijk en onder andere te wijten aan de stress en de manier waarop de verhoren verlopen.

* * *

Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat de 'tegenstrijdigheden' aangehaald door (de) tegenpartij ofwel uit te leggen zijn en dus maar 'schijnbare tegenstrijdigheden' zijn ofwel moeten gerelativ(is)eerd worden.

Verzoekers bleven daarentegen steeds coherent over de essentie van hun vluchtrelaas.

In dit stadium van de procedure en gezien de zeer gevaarlijke situatie in Afghanistan -wat trouwens bevestigd wordt door de tweede tegenpartij in haar clausule van 'niet repatriëring'- kon niet geldig op grond van tegenstrijdigheden, die niet weerstaan aan een grondig onderzoek, de asielaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard worden.

De tweede (eerste) tegenpartij schendt dus duidelijk haar motivatieplicht door de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren op grond van deze tegenstrijdigheden daar ze niet op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van het vluchtrelaas aantasten.

Verzoekers menen dat het middel ernstig is.";

3.1.1.1. Overwegende dat, in hun enig middel, verzoekers de schending aanvoeren van de motiveringsplicht en van artikel 1, (A), 2, van de Conventie van Genève, doordat in de bestreden beslissing nergens wordt duidelijk gemaakt waarom hun asielaanvraag bedrieglijk zou zijn; dat zij in hun middel verder aanvoeren dat de aangehaalde tegenstrijdigheden, die enkel minder essentiële elementen van de asielaanvraag betreffen, gedeeltelijk uit te leggen zijn door een mank lopende vertaling enerzijds, en door de geringe opleiding van verzoekers anderzijds;

Overwegende dat, wat de door verzoekers ingeroepen mank lopende vertaling betreft, vaststaat dat

zij op geen enkel ogenblik van de asielprocedure voorbehoud hebben gemaakt met betrekking tot de waarde van de vertalingen;

Overwegende dat, wat hun geringe opleiding betreft, verzoekers stellen dat zij niet gestudeerd hebben en enkel een beetje kunnen lezen maar niet schrijven, hetgeen een groot deel van de zogezegde tegenstrijdigheden zou verklaren;

Overwegende dat zelfs van mensen met een geringe opleiding mag worden verwacht dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die bovendien de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie verstrekken;

3.1.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal zijn beslissing met betrekking tot de eerste verzoekende partij, waarop ook de beslissing met betrekking tot tweede verzoekster is gebaseerd, op de volgende motieven heeft gesteund :

"- Tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. In tegenstelling tot betrokkenes verklaringen als zou hij tot driemaal toe gezocht zijn door de Taliban, maakte hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts gewag van algemene problemen met de Taliban zonder daarbij concrete, persoonlijke incidenten of gebeurtenissen aan te halen. Over de aanleiding voor zijn moeilijkheden met de Taliban (nl. meerdere dorpsvergaderingen) repte hij op de DVZ met geen woord.

- Wat anderzijds de bezoeken van de Taliban betreffen zijn betrokkenes verklaringen niet gelijklopend met die van zijn echtgenote XXX. Terwijl zijn echtgenote beweerde dat de Taliban steeds langskwamen met drie of vier personen, verklaarde betrokkene dat ze met minstens vijf waren. In hetzelfde verband situeerde betrokkene het eerste bezoek van de Taliban ergens in 1996, zijn echtgenote één jaar vóór hun vertrek (dus najaar 1997). Volgens betrokkenes versie van de feiten zou zijn echtgenote steeds alleen zijn geweest toen de Taliban langskwamen (hijzelf zou immers afwezig zijn geweest

wegens beroepsactiviteiten). Zijzelf stelde dan weer dat haar schoonvader steeds bij haar was (haar echtgenoot zou zijn ondergedoken). Het is dan ook opvallend dat betrokkene eerder verklaarde dat zijn vader reeds vele jaren overleden is. Met betrekking tot de moordpartij aangericht door de Taliban kort na de eerste dorpsvergadering zouden er volgens betrokkene drie dorpsgenoten zijn gedood terwijl zijn echtgenote verklaarde dat er 'slechts' twee doden vielen.

- Vervolgens moet aangestipt worden dat ook betreffende de identiteit en gevolgde reisroute betrokkenes relaas niet eenduidig is. Zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal in 1958 te zijn geboren terwijl het verslag van de (het) DVZ stelt dat betrokkene in 1953 werd geboren. Betrokkene kon voor deze toch wel ernstige tegenstrijdigheid géén verklaring geven. Evenmin kon betrokkene enig identiteitsdocument aanbrengen die zijn verklaringen hieromtrent kunnen staven. Meer zelfs, betrokkene beweerde zijn 'tadhkira' (Afghaanse identiteitskaart) in zijn huis te Darounta te hebben achtergelaten. Zijn echtgenote beweerde dan weer dat hun 'tadhkira's' werden afgenomen door de passeur vóór hun vertrek uit Afghanistan.

- Wat tenslotte de tussenstop in Peshawar betreft, stelde betrokkene de ene keer (DVZ) er vier dagen te hebben verbleven, de andere keer (dringend beroep) er één week tot tien dagen te hebben verbleven.

- Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zodanig flagrant dat ze niet alleen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door betrokkene beweerde moeilijkheden met de Taliban alsook de door hem opgegeven identiteit ernstig in vraag stellen.";

3.1.1.3. Overwegende dat verzoekers stellen dat bovenstaande tegenstrijdigheden (met betrekking tot de problemen met de Taliban, de bezoeken van de Taliban, de verklaringen omtrent hun identiteit en reisroute) slechts schijnbare tegenstrijdigheden zijn en niet de essentie van hun vluchtmotieven betreffen; dat zij evenwel niet aannemelijk maken dat de Commissaris-generaal niet op redelijke gronden tot de conclusie is kunnen komen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, waardoor Hij derhalve hun asielaanvraag bedrieglijk kon verklaren; dat ofschoon verzoekers menen dat hun verklaringen in essentie coherent zijn, zij niet aantonen dat de Commissaris-generaal zijn

appreciatiebevoegdheid te buiten zou zijn gegaan; dat bovendien aan de hand van de verhoorverslagen kan worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal tot zijn beslissing is gekomen door de verklaringen van beide echtgenoten te vergelijken, waarbij Hij meerdere relevante tegenstrijdigheden heeft kunnen vaststellen; dat opgemerkt wordt dat de Commissaris-generaal niet op basis van één enkele tegenstrijdigheid alleen, doch op basis van het geheel van de door hem opgesomde tegenstrijdigheden tot zijn beslissing is gekomen; dat met de eerste tegenpartij wordt aangenomen dat alle tegenstrijdigheden samen wel degelijk aanleiding gaven tot ernstige twijfels betreffende de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekers; dat verzoekers bijgevolg niet aantonen dat de Commissaris-generaal op basis van onredelijke motieven tot zijn beslissing is gekomen; dat dienvolgens op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden de Commissaris-generaal op het eerste gezicht in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen;

3.1.1.4. Overwegende tenslotte dat, verzoekers aanvoeren dat de eerste tegenpartij zelf bevestigt dat het niet wenselijk is dat verzoekers, gezien de gevaarlijke situatie in Afghanistan, worden teruggeleid;

Overwegende dat het afwijzen van de asielaanvraag op basis van een concreet onderzoek van de individuele asielaanvragen van verzoekers gebeurde, terwijl het advies omtrent de eventuele terugleiding genomen werd in het kader van het door artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet voorziene advies dat de Commissaris-generaal moet verstrekken inzake mogelijke repatriëring;

Overwegende dat de bestreden beslissing de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken bevestigt; dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tijdens het dringend beroep wordt geschorst, maar, met toepassing van het hieronder geciteerde artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, in geval van bevestiging van de aangevochten beslissing, de Commissaris-generaal een formeel advies geeft omtrent de uitwijzing van de betrokkenen; dat de beslissing met betrekking tot de uitwijzing van betrokkenen behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken en derhalve niet voortvloeit uit de bestreden beslissing;

Overwegende dat artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grongebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt :

"In geval van bevestiging van de aangevochten beslissing geeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten tevens uitdrukkelijk advies over de eventuele terugleiding van betrokkene naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de Commissaris-generaal in geval van bevestiging van de met een dringend beroep aangevochten beslissing, "uitdrukkelijk advies" geeft over een eventuele terugleiding van betrokkenen naar de grens van het land dat zij ontvlucht zijn; dat op het eerste gezicht uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal in casu een grondig onderzoek heeft verricht en rekening heeft gehouden met de situatie in het land van herkomst; dat op basis van de gegevens van het administratief dossier de Commissaris-generaal derhalve, zonder schending van de motiveringsplicht, terecht kon

besluiten dat verzoekers niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève en bijgevolg in ons land niet als vluchteling dienen te worden erkend; dat aangezien de Commissaris-generaal voor wat betreft beslissingen die een maatregel tot verwijdering inhouden, slechts een adviserende bevoegdheid heeft, Hij terzelfdertijd kon adviseren dat het niet wenselijk is om verzoekers, gelet op de huidige situatie in Afghanistan, terug te leiden;

4. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.